

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

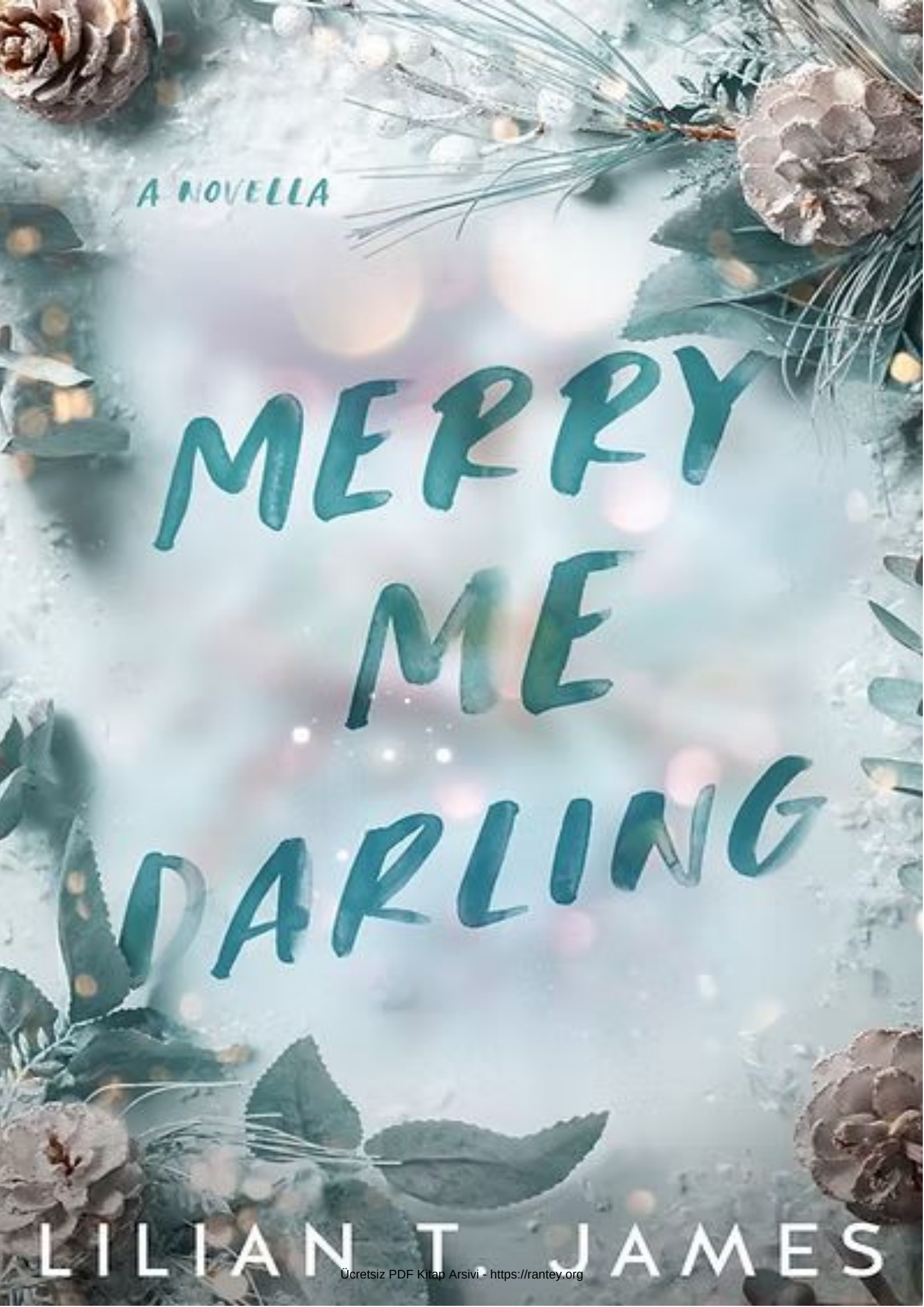
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A NOVELLA

MERRY ME DARLING

LILIAN T. JAMES

MERRY ME DARLING

LILIAN T. JAMES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

HERRY HE D6RLING

6 SHORH HOLID6Y NOVELL6

LILI6N H. J6HES

CONHENHS

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Sonsöz](#)

[Ayrıca Lilian T. James Yazar](#)

[Hakkında](#)

Kristal Sayfalar Yayıncılık
Aleron Books LLC'nin bir baskısıdır

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2022 Lilian T. James

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

İlk baskı 2022 Kapak Tasarımı :

Lilian T. James
Bölüm Başlığı Tasarımı : Eterik Masallar & Düzenlemeler
Düzenleme : Allusion Yayıncılık

ISBN : 978-1-958763-09-4

*Hala kendi sonsuza dek mutlu sonlarını bekleyen herkese, umarım sizinle yarı yolda buluşacak, ancak gerekirse **tüm yolu** gitmeye istekli birini bulursunuz.*

CH6PHER ONE

ORIGIN6L SONSÖZ

ÖNE DOĞRU SAVRULARAK, OMURGAMI KIVIRDIM VE BOŞUNA YUVARLANMAYA ÇALIŞTIM. oturma pozisyonu. Başaramadım, karnımdaki yuvarlak ağırlık fazla geldiğinde yatağa geri düştüm. Bir küfür savurarak tekrar denedim.

"Cidden Garrett, çok fena işlemem lazım, çekil!"

Güldü, başını gövdemine üzerine koyduğu yerden bir gamzesi bana bakıyordu. Kollarını bana daha sıkı sardı ve dönerek yüzünü kucağıma doğru yaklaştırdı.

"Üzerimden kalkmadığın için bu yatağı ıslatırsam, bir köpek gibi burnunu sürteceğim."

Kalçamı şakacı bir şekilde ısırdı ve ben ona vurunca daha sert kıkırdadı. "Buluşmalarımızda şarap tüketimini azaltmayı öğrenirsen gecenin yarısını mesaneni boşaltarak geçirmezsin."

Bu kez başını ittim, bacaklarımı tekmeleyip çırparak ağırlığının altından kurtardım. Kolları mengeneyle dönüşmeden önce bir ayak kadar ilerleyebildim ve beni de yanına alarak yuvarlandı. Yatağımızın ortasında durarak beni altına sıkıştırdı, ağırlığının bir kısmını hissetmeme izin verdi ama büyük kısmını üzerimde tuttu.

Bir el yanımdan aşağı kayd, bacaklarımdan birine dolandı ve beline sardı. "Biliyorsun, dolu bir mesane zevki artırabilir."

Burnumu kıvırdım ve avuçlarımı göğsüne bastırdım. "Bu gerçekten doğru mu?"

"Bunu öğrenmek için en iyi konumda olduğumuzu hissediyorum." Kalçalarını döndürerek benden bir inilti çıkardı.

"Garrett."

"Maddie." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

Adam bir yılı aşkın süredir benim olmuştu ve birlikte olduğumuz her gün kendimi ne kadar şanslı hissettiğimi anlatamam. Teknik olarak hala yan komşumuzdu ama her gece benim yatağında uyuduğu için bunu bilemezsiniz. Buna aldırmadım. Ona asla doyamazdım.

Ona aylar önce olduğu gibi sıırıslıklam aşkıttım. Bana gündüzleri bir kraliçe, geceleri ise kendi kişisel fahişesi gibi davranıyordu ve hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Ama beni hemen bırakmazsa onu ayağından bıçaklayacağım.

"Eğer üzerimden kalkmazsan zevkin ne olduğunu hatırlamayacaksın."

Kalçalarını bir kez daha yuvarladı, bu kez daha sertti. "Bebeğim, görmek isterim-"

Yatak odamın kapısı üç kez hızlıca vuruldu. "Anne, Layla geldi. Dışarıda bekliyor ve bizi götürmek istiyorsa acele etmemizi söyledi."

"Geliyoruz, dostum!" Garrett'ın kolunun alt tarafını çimdikledim. "Uçağımızı kaçıracağız, seni koca kıçlı mağara adamı."

"Eğer yaparsak bir tane daha olacak. Ailem bekleyebilir." Kolunu kaldırdı, yüzümün yan tarafını kavradı ve başparmağını elmacık kemiğimde gezdirdi. Dudaklarını dudaklarıma bastırarak, "Gergin misin?" diye fısıldadı.

"Üstüme işemek hakkında mı? Evet."

Kulak mememi çekiştirdi. "Bu gece annemle buluşmam hakkında."

Başımı eğdim ve gözlerimin yüzünde, gölgeli çenesinin sert kesiminden saçlarının karanlık dağınıklığına kadar dolaşmasına izin verdim. "Pek sayılmaz. Benden hoşlanmanı sağladım. Daha ne kadar zor olabilir ki?"

Gülümsedi, sonunda beni itti ve kalkmama yardım etti. "Seni çok sevecek. Şimdi bizi geç bırakmadan önce git işe," dedi ve kıcıma bir şaplak attı.

Banyoya girdiğimde hâlâ ters ters bakıyordum. Adam beni çıldırtıyordu, kesinlikle delirtiyordu. Ama her anını seviyordum çünkü deli olsun olmasın, Jamie ve benim ihtiyacımız olan her şey oydu.

Garrett'tan önceki hayatım mükemmel değildi ama bunu kabullenmeye başlamıştım ve onun yardımıyla geçmişimin kendimi ve geleceğimi nasıl gördüğümü etkilemesine izin vermeyi nihayet bırakmıştım. Hayat mükemmel olmak zorunda değildi. Bir mum önce yanmadan şeklini değiştiremezdi. Geçmişim olmasaydı sahip olduklarıma sahip olamaz, olduğum kişi olamazdım.

Neredeyse on yıldır anneydim ve evet, bu yılların sekizi gerçekten çok zordu, ama büyük planın içinde sekiz yıl neydi ki?

şeyler mi? Garrett'la altmış iyi yıl geçirmem anlamına gelecekse yirmi zor yılı kabul ederim.

Kalbimi ona verme riskini aldığım o Noel'i düşünerek ellerimi yıkadım. O zamandan beri çok şey olmuştu. *Yüksek dereceyle* mezun olmuş, bir gençlik ıslah evinde kabul koordinatörü olarak işe girmiş ve diğer tüm işlerden ayrılmıştım. Hâlâ genç annelere yardım etme hayalim vardı ama hayatı adım adım yaşıyordum.

Artık telefonum çaldığında donup kalmıyordum, kim arıyor olabilir diye endişelenmiyordum. Rob gibi biri beni gafil avlar mı köşeleri kontrol etmiyordum. Haftanın yedi günü çalışmıyordum, gece yarısına kadar ders çalışmıyordum, Jamie'nin etkinliklerini kaçırmıyordum ve erkek arkadaşına ruhumu açmaktan çekinmiyordum.

Hâlâ geçmişim yüzünden beni yargılayan insanlar vardı, özellikle Jamie'nin boyu bana yetiştigi için ve okuldaki anneler Garrett onları ne kadar tehdit ederse etsin beni asla sevmeyeceklerdi, ama umursamama konusunda daha iyiydim. Küçük ailem mutluydu ve önemli olan tek şey de buydu.

Sonsuza dek mutlu olmak her zaman hamilelik ve elmas bir yüzük anlamına gelmiyordu. Bazen haftada sadece kırk saat çalışmak ve bir yetişkin ve bir kadın olarak kim olduğumu keşfetmek anlamına da geliyordu. Bir anne ve arkadaş olarak kim olduğumun dışında *Madison* olarak kim olduğumu.

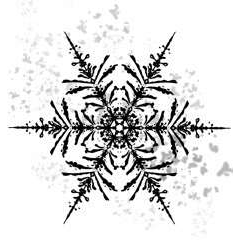
Ve ben bunu sorun etmedim. İyiden de öte.

Bavulumda sakladığım tungsten alyans farklı bir şey söylese bile.

Oturma odama doğru yürürken koridorun ağzında durakladım ve çocuklarımın valizleri kapıya doğru sürükleyişini izledim. Jamie'nin yüzü aydınlanırken Garrett'ın söylediği bir şeye göğsünden kahkahalar fışkırıyordu. Hayatımın uzandı ve Jamie'nin saçlarını karıştırdıktan sonra bana göz kırptı.

Sonsuza dek mutlu olmak için bir yüzüğe ihtiyacım olmayabilirdi ama Garrett Rowe'a ihtiyacım vardı ve bu gece bunu bildiğinden emin olacaktım.

CH6PHER HWO

GÖZLERİMİ KAPATTIM, DIZLERİME BASTIRAN HISSE ODAKLANDIM.
göğsümde ve büyük bir avucun sıcak fırçası omurgamda yukarı ve aşağı
ilerliyor, öğürmemek için elimden geleni yapıyorum.

"Burnundan nefes al Maddie."

Yutkundum, sessizce itaat ettim.

"Al bakalım."

Öğürmeyecektim.

El omuzlarıma kadar uzandı, ardından ikinci bir el sert kaslarımı
yoğurmaya başladı. "Rahatla, bebeğim."

"Deniyorum," diye mırıldandım, kendime oturacak kadar güvenmiyordum.

"Kusmak üzere misin anne? Çünkü sanırım dergilerin arkasında bir çanta
var, eğer ihtiyacın olursa-evet, işte burada."

Kabinin her yerinde yankılanan ve çevremizdeki herkesi neler olup bittiği
konusunda uyaran bir çıtırtı sesi duydum. Ya da en azından paranoyam bana
böyle bağıırıyordu.

Garrett'in ellerinden biri omzumdan ayrılıp Jamie'nin ona uzattığı
kahverengi kâğıt torbayı eğilmiş sırtımın üzerinden aldı. Almak için hareket
etmedim. Ona ihtiyacım olmayacaktı. Ben *iyiydim*.

"Hayır dostum," dedim bacaklarıma doğru, "kusmayacağım. Sadece başım
dönüyor."

"Bir saniye önce çıkardığın kötü ses bana yalan söylediğini düşündürüyor
anne. Ama bil diye söylüyorum," diye fısıldadı, yüzüme daha yakın olmak için
eğildi, "yürüyüş yolunun karşısındaki insanlar uyuyor, bu yüzden kimse
görmeyecek."

En azından bu vardı. Ama yine de kusmayacaktım. "Teşekkürler-"

"Ama herkes seni duyacak. Ve kokusunu alacak. O yüzden yapmamaya çalış lütfen," diye ekledi ve minnettarlığımı aniden öldürdü.

Garrett diğer tarafımdan homurdandı ve onu göremesem de pisliğin kahkahasını gizlemeye çalıştığını biliyordum. "Kitabını oku ve annenin huzur içinde kusmasına izin ver, J-man."

"Kusmayacağım," diye tersledim ve başımı erkek arkadaşına bakacak kadar yana eğdim.

Noel arifesiydi ve dün gelen erkek kardeşi ve yengesi Harry ve Sarah ile birlikte hafta sonu için annesini ziyaret etmek üzere Kaliforniya'ya son uçuşumuzu yapıyorduk.

Pilotun anonsuna ve midemin iniş çıkışlarına göre alçalıyorduk ve her an inişe geçebilirdik.

Neredeyse bitmişti. Bunu yapabilirdim.

Genelde uçmak beni rahatsız etmezdi ve günün ilk uçuşu da gayet iyi geçmişti. Jamie en yeni romanını okurken ben sesli kitap dinledim ve Garrett da biraz kestirdi.

Ancak uçaktan inip bizi Kaliforniya topraklarına indirecek olan ikinci uçuşa yöneldiğimiz anda midem bulanmaya başladı.

Garrett bana onunla yolculuğa çıkmayı ilk teklif ettiğinde yaşadığım birkaç heyecan dışında hiç heyecanlanmamıştım. Hatta o sabah ona en ufak bir endişe duymadığımı bile söylemiştim.

Yalan değildi. Garrett Rowe'u etkileyebildiysem, başkalarını da etkileyebilirim diye düşündüm.

Ama gün ilerledikçe Jamie'yle buluştuğumuz kişinin *herhangi biri* değil, Garrett'ı gerçek anlamda Garrett yapan kadın olduğu kafama yerleşmeye başlamıştı. Eğer Garrett inatçıysa, Jamie on kat daha inatçı olmalıydı. Ve onu kazanmak için sadece bir hafta sonumuz vardı.

İkinci uçağa bindiğimizde, pek de sorunsuz olmayan bir kalkışla birlikte, sinirlerim bu düşünceden dolayı tam gelişmiş bir endişeye dönüşmüştü. Bu karışım, aptal gençlik yıllarımda yaşadığım en kötü akşamdan kalmalarla yarışan şiddetli bir mide bulantısı yaratmıştı.

Saçmaladığımı biliyordum ve bunu görmezden gelmeye çalışıyordum, ama uçuşumuz her milde, uçağın her pompalanışında, midemin çukurunda daha da sertleşiyordu. Ve sonra alçalmaya başladık.

Kaliforniya'ya.

Garrett'in annesiyle tanışacağım yer.

Sonra uçak yalpaladı, sanki dünyanın en yüksek rollercoaster'ından aşağı düşmüşüm gibi midem altüst oldu ve hemen başımı dizlerime vurdum.

Garrett'in eli sırtıma döndü ve omurgam boyunca küçük daireler çizerek ovalamaya başladı. "Havaalanını görebiliyorum bebeğim. Sadece birkaç dakika daha."

"Onlara hamile olduğumu söylediğine inanamıyorum."

Garrett kollarını kavuşturdu, bizi uçaktan daha hızlı indirmek için bir silah gibi salladığı koca yalan için en ufak bir utanç duymuyordu. Aksine, düpedüz kendini beğenmiş görünüyordu.

"Seni neredeyse önce çıkardı, değil mi?"

Buna bir itirazım yoktu. Bu doğrudu. Garrett yüksek sesle ve yanlış bir şekilde onlara şiddetli bir sabah bulantısı nöbeti geçirdiğimi söyledikten sonra herkes koridorun kenarına sıkışmaya ve geçip gitmemize izin vermeye çok istekliydi.

Jamie'nin haklı olduğu ortaya çıktı. Kimse bunu görme, duyma ya da koklama *riskini* almak istemiyordu.

"Sen adam olmazsın," dedim parmağımı göğsüne saplayarak.

Beni görmezden geldi, ben onu tekrar dürtmeden önce elimi yakaladı ve beni kendine doğru çekip alnıma bir öpücük kondurmak için kullandı. "Hâlâ hasta olacaktıysın gibi mi hissediyorsun?"

Çok rahatlamıştım, uçakta kusmamıştım. Elbette, kusmamak için iki yüz koyun saymam ve mutlu olduğum yeri bulmak için zihnimin her köşesine gitmem gerekmişti ama yine de başarmıştım.

Ona söylemediğim, *söyleyemediğim* şey, artık kahvaltımı ayaklarımın üzerine boşaltmaktan saniyeler sonra hissetmeme rağmen, kendimi o kadar da iyi hissetmediğimdi. Aslında, rahatlamış ve uçaktan indiğim için minnettar hissetmek yerine, mide bulantımın yerini göğsümde sert, inatçı bir baskı aldı.

Boşanmış, bekâr bir anne olduğum gerçeği dışında hakkımda hiçbir şey bilmeyen bir kadınla, önemli bir kadınla tanışmak üzereydim. Ve

Garrett ona başka ne söylediyse. Beni sevdiğini ve beni olduğum gibi gördüğünü biliyordum, ama aynı zamanda tam olarak Bay Geveze olmadığını da biliyordum.

Aaron'la olan geçmişim hakkında ona ne kadar şey anlatmıştı? Eminim çok az, çünkü Garrett benimle bile Aaron hakkında konuşmakta zorlanıyordu. Daha önce evlendiğimi bilse bile, çocuğumun babasının o olmadığını biliyor muydu? Bir değil, *iki tane* dram dolu eski sevgilim olduğunu biliyor muydu?

Oğlunu kendi çocuğum dışında dünyadaki herkesten daha çok sevdiğimi biliyor muydu, yoksa benimle birlikte olması için onu bir şekilde kandırdığımı mı düşünüyordu?

Aklıma bavulumun derinliklerinde, Garrett'ın yanlışlıkla bulmamasını sağlamak için acil durum tamponlarımın arasına sakladığım gümüş alyans geldi. Noel'de evlenme teklif etmek klişeydi ama ailesini de dahil etmek istemişim. Şimdi tüm bunların kötü bir fikir olup olmadığını düşünmeden edemiyordum.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım düşüncelerim durmuyordu. Artık onunla tanışmama iki saatten az bir süre kalmıştı ve sahip olduğum tüm cesaret çoktan ölmüştü.

"Sorun nedir?"

Ona cevap vermediğimi fark ederek başımı kaldırdım ve ela gözleri şimdi bana kilitlenmişti. Kaşları hafifçe çatıldı, bu da beni daha da kötü hissettirdi.

Garrett'la geçirdiğim son bir yıl, herkesin ne düşündüğünü aşırı analiz etmeyi bırakmama yardımcı oldu. Az ya da çok. İnsanlar beni her zaman yargılayacaktı ve ben de yavaş yavaş umursamamayı öğreniyordum. Ama bu farklıydı.

"Maddie."

Benden nefret ederse beni terk eder miydi? Birlikte olmazsak Sarah ve Harry ile olan arkadaşlığımı kaybeder miyim?

"Maddie, buraya gel. Bu hızla gidersen tüm dudağını çiğneyip koparacaksın," dedi ve elini dirseğimin hemen üstünden geçirip beni durdurdu.

Kesinlikle kemirdiğim dudağımı bıraktım ama bir şey söylemedim. Bunun yerine Jamie'nin kollarını başının üzerine uzatıp sağa sola eğilmesini izlemeyi tercih ettim, hapsedici düzlemin dışında olmanın basit zevkinin tadını çıkarıyordu.

"Madison."

Sesi şimdi daha sertti. Talepkârdı. Her zaman yaptığı gibi bir şeyler olduğunu sezmişti ve ben cevap verene kadar kapıdan bir adım daha uzaklaşmamıza izin vermeyeceğini biliyordum.

Kollarımı belime dolayarak etrafımıza bakındım, herkesin ya bağlantı ekranlarına ya da telefonlarına baktığını ve bize zerre kadar ilgi göstermediğini fark ettim.

Gözlerimi tekrar ayak parmaklarına dokunmaya çalışan Jamie'ye kilitleyerek fısıldadım, "Annen benim servet avcısı olduğumu mu düşünecek? Yani, çocuğu olan biriyle çıkman konusunda ne hissediyor ki? Ya da boşanmış biriyle? Tanrım, aramızdaki yaş farkını biliyor mu? On bir yıl bazı insanlar için çok fazla."

Vücudunun benimkinin yanında donduğunu, elinin kolumun etrafında seğirdiğini görmekten çok hissettim. Sonra yavaşça bana doğru döndü, sanki çok hızlı hareket ederse ürkeceğinden endişelenmiş gibiydi.

Bakışlarının sıcaklığı yanağımı deldi ve kulaklarımın kıpkırmızı olduğunu biliyordum ama bakışlarıyla buluşmayı reddederek çocuğumu izlemeye devam ettim.

Ama buna izin vermeyeceğini bilmeliydim. Bir saniye sonra, eli çeneme dolandı ve önümde durmak için hareket ederken nazikçe yukarı kaldırdı.

"Annem neden böyle bir şey düşünsün ki?"

"Bilmiyorum," dedim, bir türlü bastıramadığım duygularımın hayal kırıklığıyla kabardığını hissederek. "Herkes hep böyle yapar. *Sen* bile yaptın. Ben sadece..."

"Aşırı düşünme ve ikinci kez sorgulama mı geliyor?" diye sordu, derin bir kaş çatma onun pasaklı ama yine de yakışıklı yüzünü gölgeledi.

O ve Harry geçen ay tıraş olmayı reddetmişlerdi ve bu en hafif tabirle ilginçti. Tıraş olması için Aralık ayının gelmesini bekliyordum ama banyodan ince, kesilmiş bir sakalla çıkmıştı ve ben gidiciydim.

Hâlâ tıraşlı olmasını tercih ediyordum ama sakal güzel bir değişiklik oldu. Özellikle de vücudumun belirli bölgelerine sürttüğünde.

"Konuş benimle," dedi ve beni kafamdan çekip çıkardı. Hâlâ yakın olduğundan emin olmak için Jamie'ye bir bakış attı ve sonra tekrar bana odaklandı.

Zihinsel olarak suratıma bir tokat attım ve dikkatimi hızla endişeyle dolan ela gözlerine yönelttim. Ve kendimden nefret ettim.

Ne halt ediyordum ben? Bu adam aylardır bu geziyi dört gözle bekliyordu ve işte ben o berbat zihnimle bunu bir anda mahvediyordum.

Sonunda başımı sallayarak çenemi avuçlarından çektim ve yüzüme bir gülümseme . "Bana aldırma, ben iyiyim. Haklısın, gergin olduğum için fazla düşünüyorum."

Omuz silktim, Jamie'ye doğru yürüdüm ve gülüp geçtim. "Biri eşyalarımızı çalıp internette satmadan önce bavula gidelim."

Oğlumun gözleri büyüdü. "İnsanlar bunu gerçekten yapıyor mu?"

Jamie'yi omzumla dürttüğümde Garrett'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, bu hareket büyüdüğü her yıl daha da kolaylaşıyordu. Ben farkına bile varmadan çocuk üzerimde yükselecekti.

"Oraya önce biz varırsak varamazlar," dedim ve aceleyle ilerledim. Bagaj teslimine kimin daha önce gideceğini görmek için yarışırken, erkek arkadaşım arkamızda bir yerlerde iz sürerken ona yetişmesi uzun sürmedi.

CH6PHER HHREE

İKİ SAAT, ÜÇ UCUZ HAMBURGER VE BİRKAÇ MIL BOYUNCA

Şarap ülkesine vardıktan sonra Garrett, bir başka muhteşem üzüm bağının hemen diğer tarafında gizlenmiş uzun bir araba yolunun yanındaki flaşörü yaktı.

"Aileniz bu tarlalardan herhangi birine sahip mi?" Yaz aylarında bölgenin ne kadar güzel olacağını hayal ederek sordum.

"Artık değil. Büyükbabam ceviz ağaçları için arazinin bir kısmına sahipti ama evi anneme satmadan çok önce araziyi sattı."

Yolda ilerlerken ve bir ev görüldüğünde tüm duruşu rahatlamış gibiydi. İlk çocukluk evi olmayabilirdi - babasının onlar gittikten sonra tuttuğu ev - ama onun için en çok anıyı barındıran ev olduğunu biliyordum. Mutlu olanları.

Uzanıp elimi kalçasına koydum ve hafifçe sıktım.

Ülkenin diğer ucunda annesinden uzakta yaşamak zor olmalı ve içimden bir ses onun her zaman evinden bu kadar uzakta olmak istemeyebileceğini söylüyordu. Ama bunu bastırdım ve dikkatimi pencereden dışarı verdim.

İki kare penceresi, mükemmel kesilmiş çitleri ve altlarında bakımlı bir bahçesi olan, makul büyüklükte, açık kahverengi bir evdi. Kapalı verandanın köşesine sıkıştırılmış bir salıncak gibi görünen şeye bir göz attım ve hemen kıskandım.

Verandanın kendisi neredeyse tamamen gizliydi, asılı eğrelti otları üzerinde oturan herkes için doğal bir çit görevi görüyordu. Oturmak için mükemmel bir yer olurdu.

Sıcak bir fincan kahve iyi bir kitapla gizlice .

Burayı bizzat görünce, Garrett'in annesinin çocukları taşındıktan sonra bile neden burada kaldığını anlamak zor değildi. Muhteşem bir yerdi.

Yumuşak bir kıkırdama dikkatimi hayranlıkla baktığım çiçek bahçesinden uzaklaştırdı ve Jamie'ye kaşlarımı kaldırmak için koltuğumda döndüm.

Bana baktı ve sonra evin diğer tarafını işaret etti. "Pencerede iki kedi var, bize bakıyorlar. Önce onları heykel sandım."

Eliyle işaret ettiği yere bakmak için arkamı döndüm ve pencerelerden birinde biri siyah, diğeri turuncu iki tüylü yüzün durduğunu gördüm.

Garrett yanımda bir kakhaha attı. "Kesinlikle gerçekler ve bu noktada onların da ölümsüz olduklarını düşünmeye başlıyorum."

"Gerçekten mi?" Jamie ilgisini çekerek sordu. Çocuk hâlâ hayvanlardan etkileniyordu. "Kaç yaşındalar?"

Garrett, "Ziyarete gelen insanların çalınmış ruhlarıyla nasıl yaşanacağını öğrenecek kadar yaşlı," diye cevap verdi. Kalçasına vurduğumda kıkırdadı ve kapısını iterek açtı, ben tekrar yapamadan dışarı çıktı.

Jamie'nin emniyet kemeri, arkasından atlama hevesiyle kapıya çarptı, dudaklarından on soru daha döküldü bile. Gözlerimi devirdim. Bu ikisi beni erken yaşlandıracaktı.

Kendi kapımı iterek açtım, dışarı çıktım ve kollarımı başımın üzerine uzattım, çocuklar kiraladığımız arabanın bagajını açarken araziye hayranlıkla baktım.

Arazi düşündüğümünden çok daha büyüktü, arka tarafa sıkışmış bir meyve bahçesi gibi görünüyordu ve şimdiden yazın her şey yeşil ve gelişirken görmek için geri dönmek istedim.

"Mads!"

Yüksek sesli, enerjik sese tam zamanında döndüm ve bir çift kol etrafımı sararak beni neredeyse kırımın üstüne düşürmeden önce bakır saçları görebildim. Sarah göğsüme sokuldu, beni o kadar sert sıktı ki ciğerlerim sıkıştı ve her iki elinde tuttuğu çantalar omurgama çarptı.

Hırıltılı bir sesle sırtını sıvazladım ve Harry'nin yüzünde bir gülümsemeyle Garrett'a doğru yürüdüğünü görmek için başının üzerinden baktım. Tam arkamızdan geldiklerini fark etmemiştim bile.

Sarah'nın çantasındaki şişelerin çınlamasından, çok özel bir alışveriş gezisinden döndüklerini hissettim. Noel arifesinde açık bir içki dükkânı bulmayı Garrett'ın baldızına bırakın.

"Geldiğine inanamıyorum!" bağırdı ve beni tekrar sıktı.

Kaşlarımı çattım. Uçak biletlerini ayırttığımızda Harry'yle birlikte dubleks evde akşam yemeği yiyorlardı. "Öyle olduğumu söylemiştim."

Sonunda beni bıraktı, geri çekildi ve kızaran Jamie'ye el salladı. Kalbi hâlâ Layla'ya ait olabilirdi ama Sarah ikinci sıradaydı.

Hayatımda gördüğüm en çirkin tatil kazağı elbisesini giyiyordu ama yine de bir şekilde büyüleyici görünüyordu. Bu gerçekten haksızlıktı. Kıvrımlarına göre şekillendirilmiş, göğüslerini, belini ve kalın kalçalarını vurgulayan bu elbise parlak, şeker kamışı kırmızısıydı ve ön tarafında dengesiz görünümlü bir kardan adam vardı.

Parlak beyaz çorapları, topuklu siyah çizmeleri ve Noel Baba şapkasıyla tamamladığı görünümüyle bir tatil romantizm filminden fırlamış gibi görünüyordu.

Bir elini -hâlâ dolu çantaları tutuyordu- aramızda salladı. "Biliyorum ama gerçekten yapacağını düşünmemiştim."

Bu yorumun duygularımı incitmemesi gerektiği halde irkildim. Sadece birkaç saat önce yaşadığım panik kaynaklı mide bulantısı göz önüne alındığında bunu varsaymakta haksız değildi, ama yine de bunu tahmin etmiş olması canımı yaktı.

Yüz ifadem düşüncelerimi ele vermiş olmalı ki Garrett kardeşiyle konuşmasının ortasında dondu kaldı ve tüm dikkatini bana verdi. Gözleri yüzümde gezindi ve söylemek zorunda olmadığım her şeyi anladığı için dudakları inceldi.

Bu işte neredeyse Layla kadar iyiydi.

Ama başımı sallayarak ona sessizce iyi olduğumu söyledim. Şimdi bana bakan ve aynı derecede çirkin, yeşil bir kardan adam kazağı giymiş olan Harry'ye gülümseyerek onlardan uzaklaştım. Garrett için tüm geziyi mahvetmeden önce kendime gelmem gerekiyordu.

"İşte, Sarah, birazını ben alayım. Jamie, gelip yardım eder misin lütfen?"

Oğlum hâlâ pencereye tünemiş olan kedilere el salladığı yerden ayaklarını sürüyerek yanımıza geldi. Sarah her birimize birer çanta verdi, ona iki tane bıraktı ve kapıya doğru ilerledik.

"Burayı çok seveceksin Jamie," dedi kalçasıyla onun yan tarafına vurarak. "Jeanie Anne'nin her zaman bir pinpon masası ve en iyi masa oyunu seçenekleri vardır."

"Hiç video oyunu var mı?" diye sordu, sesindeki umutlu ton beni kıkırdattı.

"Bundan şüpheliyim, dostum." Garrett'ın bavullarımızı almak için yardıma ihtiyacı olmadığından emin olmak için omzumun üzerinden bir bakış attım ve verandaya çıktım.

Sarah burnunu düşünceli bir şekilde kırıstırarak onu takip etti. "Hayır, hiç sanmıyorum. Belki çocukluklarından kalma bir el bilgisayarı olabilir ama pillerinin çalıştığından şüpheliyim."

Jamie kaşlarını çatı. "Şarj etmek için fişe takamaz mısınız?"

"Ah, seni tatlı yaz çocuğu." Güldü ve kapıyı çalmak için botunun burnunu kullandı. "Herhangi birimizin ücretli oyunlarla büyüyecek kadar genç olduğunu düşünmeniz tüm günümü mahvetti."

"Daha içeri bile girmedin ve şimdiden komşuları uyuracak kadar yüksek sesle kıkırdıyorsun," dedi yumuşak, kadınsı bir ses tam ön kapı açılırken. "Çoktan döndüğünü nereden bileyim Sarah Lyn?"

Sarah reverans yaptı - dar elbisesi ve çantaları düşünülüşünde şaşırtıcı derecede iyiydi - ve sesin sahibine yanağından bir öpücük vermek için eşikten içeri adım attı.

Jeanie Rowe oflayıp pufladı ve başını geriye atarak Sarah'ya eve girmesini işaret etti. " git. Hepsini bırak ve kendine bir içki hazırla, biliyorsun bunu yapmak için ölüyorsun."

Sarah tam olarak bunu yapmadan önce kocasının nerede olduğunu kontrol etme zahmetine bile girmedi ve tüm bu süre boyunca kıkırdadı. Jeanie arkasına döndü, tanıdık ela gözleri bana doğru ilerleyip beni yerimde sabitleyince eğlenen gülümsemesi daha meraklı bir hal aldı.

"Merhaba, Bayan Rowe. Ben Madison, bu da Jamie. Garrett sizin hakkınızda harika şeyler söyledi. Sonunda sizinle tanışmak güzel."

Jeanie tahmin ettiğimden daha kısaydı, benim boyumdan çok Jamie'nin boyuna yakındı, ama sert bakışları bana bir kez olsun kimsenin onun kolay lokma olduğunu düşünmesine izin vermediğini söylüyordu.

Kıvırcık saçları sarı ve grinin eşit bir karışımıydı ve omuzlarının hemen üzerinde kesilmişti. Bukleleri benimkiler kadar sıkı değildi, daha iri ve kıvırcıktı ama yüzünü olduğundan daha genç gösterecek şekilde çerçeveliyorlardı.

Bunu gördüğümde, Garrett'ın bir keresinde bana anlattığı, buklelerine nasıl bakım yapacağına dair notlar alabilmesi için onu internette saç bakım videolarına bakmaya zorlamasıyla ilgili hikayeyi hatırlamadan edemedim.

Şimdi onu tanıdığım için en ufak bir şaşkınlık duymuyordum, ancak o zamanlar yapışkan, tarçınlı rulonun ilk bakışlarını görmek beni kesinlikle şaşırtmıştı.

merkezde olduğunu biliyordum.

Makyajsız, bol, Atatürk çiçeği desenli bir elbise ve üzerinde kedi kulakları olan bir çift tüylü çorapla, denese bile daha yumuşak ve misafirperver görünemezdi. Beni de içine alırken yoğunluğunu hiç kaybetmeyen gözleri hariç.

"Demek en küçük çocuğumu bir şekilde kementle kaçıran genç anne sensin," dedi beni bir aşağı bir yukarı süzerek. "Bu hikâyeyi bir de senden dinlemek için sabırsızlanıyorum."

Buna ne diyeceğimi bilemediğim için tereddüt ettim. Kement mi attın?

Ben ipi bırakmayı reddederken Garrett kaçmaya çalışan vahşi bir hayvanmış gibi mi? Sırtımı bir sıcaklık kapladı. "Tanrım, anne, kapıdan çıkar çıkmaz mı?

Şaka yaptığını bilmiyor," dedi Garrett, öne eğilip bir öpücük kondurmak için annesinin yanağını okşarken aynı anda bir kolunu da bana doladı.

Yüzünde sıcak, dolu dolu bir gülümseme belirirken ağzının iki yanında iki gamze belirerek onu başından savdı. "Oh, bırak da eğleneyim. Sen sadece arkandan dedikodu yapmamızdan korkuyorsun, ben de ona diş perisinden korktuğun yılları anlatırım."

Yıllar mı? Boğazımı temizledim, kahkahamı bastırmaya çalıştım ama Garrett yanıma çimdikleyince başarısız oldum.

Benim itici homurtum üzerine bakışları tekrar bana döndü ve hepimizin içeri girebilmesi için kenara çekildi. "Ben Jeanie, seninle tanışmak bir zevk Madison. Bu da sen olmalısın-"

Oğlum boştaki elini önüne uzattı. "Ben Jamie Hartland. Sizinle tanıştığımı memnun oldum."

Jeanie onun elini tuttu ve sıkıca sıktı, gözlerinde bir parıltı vardı, kapıyı Harry'nin arkasından kilitlemeden önce, karısının izini sürmek için hızla yanımdan geçip gitti.

"Ben de memnun oldum genç adam. Akşam yemeği için tam zamanında geldiniz. Ben masayı hazırlarken size getirebileceğim bir şey var mı? Su ya da meyve suyu, belki?"

Jamie durakladı, fermuarı yarıya kadar açılmıştı ve başını eğdi. "Hiç video oyununuz var mı acaba?"

CH6PHER FOUR

BEŞ DAKIKA. BU BENİM İÇİN NE KADAR TAMAMEN FARK ETMEM İÇİN GEREKEN TEK ŞEYDİ. Bütün gün gülünçtüm. Ve Garrett'ın annesinin kafasının üzerinden bana gönderdiği bakışlar *sana söylemiştim diye* bağıırıyordu.

Jeanie, Garrett kadar yoğun ve sessizdi ama size tüm dikkatini verdiğinde, neredeyse odadaki en önemli kişi sizmişsiniz gibi hissetmenize neden oluyordu.

Jamie ve beni kollarını açarak karşıladı, bize kalacağımız odaları gösterdi ve oğluyla aynı odayı paylaşmam konusunda gözünü bile kırpmadı.

Şimdi oradaydım ve küçük mutfağında durmuş, Sarah ve Harry masayı hazırlarken onun salataya son rötuşları yapmasını izliyordum, farklı bir şey beklediğim için kendimi biraz dramatik hissediyordum.

Öngörü bazen çok kötü olabiliyor.

İçten içe Garrett'ın ona geçmişimden daha fazlasını anlatacağını biliyordum ama tanıştığım diğer kadınların olumsuz görüşlerine o kadar şartlanmışım ki hemen en kötüsünü düşünmüştüm. Değişim zordu. Geçen yıl daha iyiye gitmişim ama birçok açıdan hâlâ kat etmem gereken uzun bir yol vardı.

"Buzdolabımı açıp tüm salata soslarını çıkarır mısın, tatlım?" Jeanie Jamie'ye gülümseyerek sordu. "Hepsi içeride bir rafta kümelenmiş durumda, bulması kolay olur."

Jamie oturma odasının kapısının yanında yere çömeldiği yerden kalktı ve elini kedilerden birinin üzerinde gezdirdi. Kediler

Siyah olan biz içeri girer girmez saklanmıştı ama kızıl bir tekir olan diğeri ayak bileklerine sürünmeye başlamaktan çok mutluydu.

Jamie'yi buzdolabına kadar takip etti ve kapıyı açmak için durduğunda bacağına vurdu. Kıkırdarak yere baktı. "Sanırım bu benden hoşlanıyor."

Jeanie içini çekti ve başını salladı. "Tater ilgi ve yemek için her şeyi yapar. Eğer dikkatli olmazsan bu gece seni yatağına kadar takip edecek."

"Tater?" diye sordu oğlum, birkaç şişeyi tezgâha taşıırken dudakları yana kıvrılmıştı, onları salatanın yanındaki tepsiye koyarken kediye takılmamaya çalışıyordu.

Jeanie başını eğdi, sarı bukleleri omzunun üzerinden düşerken gözleri parlıyordu. "Onu aldığımızda şişman bir şeydi ve Harold onun çok pişmiş bir patatese benzediğini düşünüyordu."

Harry yemek odasından Sarah'ya homurdandığında kahkahalarımı yuttum. Ama annesini düzeltmedi. Yemek odasına bakmak için arkasına yaslandığında yüzünde beliren sert ifadeye bakınca onu suçlayamadım.

"Peki ya diğeri?" diye sordu Jamie, saklanan kara kediyi bulmak için etrafına bakınırken.

"Diğeri Harvey. Onu pek göreceğinizi sanmıyorum. Misafiri olan huysuz bir ihtiyardan daha beterdir," diye cevap verdi Jeanie, tepsiyi alıp yemek odasına doğru ilerlerken. "Garrett kardeşini kızdırmak için ona bu ismi verdi."

Erkek arkadaşıma sorgulayan bir bakış attım ama Garrett sadece kıkırdadı ve sırtıma bir el koyarak onu takip etmem için beni ileri doğru yönlendirdi.

"Teknik olarak ona Harold adını vermeye çalıştım," dedi Jamie'ye, dudaklarında sinsî bir sırıtişla.

"Neden ?" Jamie sordu.

"Çünkü üzerine oturdum ve fikrini değiştirene kadar onu ıslattım," diye onun yerine cevap verdi Harry, biz odaya girerken masada oturduğu yerden gözlerini kısarak.

Jamie bir ona bir Garrett'a bakıyor, gülmek istiyormuş ama buna izni olup olmadığından emin değilmiş gibi dudaklarını büküyordu.

Garrett onu dürttü ve kulağına doğru eğilerek fısıldadı, "Ben de ona aklıma gelen Harold'a en yakın ismi verdim."

Çocukken ikisinin yarattığı kaosu hayal ederek homurdandım. Ama Jeanie sadece başını salladı ve tepsiyi masanın açık yerine, ağız sulandıran iki güvecin arasına yerleştirdi. Yüzündeki şaşkınlık ifadesine bakılırsa, sakın olmaktan çok kaos olduğunu hissediyordum.

Oturmak için Jamie'yi takip ederken, aniden yürümeyi bırakıp gözlerini masaya kilitlediğinde sırtına çarptım. Garrett da hemen arkasından geldi ve beni neredeyse domino taşları gibi devirecekti.

"Tanrım, Jamie, ne yapıyorsun?"

Yüzünü bize dönmek için yavaşça döndü, gözleri o kadar büyüktü ki düşecek sandım. "Tüm bu yiyecekler bizim için mi?"

"Ne?" Masaya tekrar bakmak için etrafından dolandım, etten karbonhidrata, meyveden sebzeye kadar akla gelebilecek her türlü yemekle doluydu. Yan duvara yaslanmış büfe masasının üzerinde bile bir sıra turta ve bir tabak kurabiye vardı.

"Başka kimin için olabilir ki dostum?" Ben de en az onun kadar etkilenmiş bir şekilde sordum. Jeanie bütün bunları yapabilmek için sabahtan beri kışını yırtmış olmalıydı.

"Yirmi tane turta var!"

Homurdandım ve hepimiz yerimize oturabilelim diye onu odanın içine ittim. "Dört tane var. Ve daha aklınızdan geçmeden söyleyeyim, hayır, hepsinden bir parça alamazsınız."

Yüzü hemen düştü ve benim için bir koltuk çekmekte olan Garrett'a doğru döndü. "Bugün Noel arifesi ve ben iyi davrandım. Sence de tüm tatlıyı hak etmiyor muyum Garrett?"

Garrett beni içeri itti ve yanımdaki sandalyeye oturmadan önce bir süre omuzlarıma masaj yaptı. "On turtayı hak ediyorsun, J-man."

"Ama bu onları alacağın anlamına gelmiyor." diye devam etmeden önce ona ters ters bakmak için başımı çevirdim. Kaşlarını kaldırarak Jamie'ye alaycı bir gülümseme gönderdi.

Jamie homurdanarak yaklaştı ve gözleri kalan tek boş koltuğa takıldı. Durdu ve ne yapacağından emin değilmiş gibi etrafına bakındı. "Nereye oturacağım?"

Kaşlarımı çattım, tam ne demek istediğini soracaktım ki Jeanie benden önce davrandı. Başını eğmiş, masanın diğer ucundan onu izliyordu. "Tam orada, tabii ki."

Ona göz kırptı, hâlâ hareket etmiyordu. "Büyükbabamın her zaman yaptığı gibi eti kesmek için bir babanın ya da yaşlı birinin oturması gerekmiyor mu? Orada oturan kişinin Harry olması gerekmez mi?"

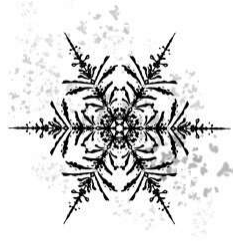
Garrett ve Sarah kahkahayı bastılar, Harry ne söylediğini fark ettiğinde yüzü kızardı. Ama Harry sadece gülümsedi. "Şuraya oturmayı tercih ederseniz yerinizi değiştirebilirim."

Ancak Jeanie başını salladı. "Benim evim, benim kurallarım," dedi. "Ve ben diyorum ki son koltuklar odadaki en olgun ve yakışıklı iki kişi içindir. Bu sen ve ben oluyoruz, değil mi?"

Kızarması derinleşti. "Evet, hanımefendi."

Gülümsedi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi kışının üstüne oturun ve biraz yiyecek alın. On kişiye yetecek kadar var."

CH6PHER FIVE

EVDEKİ ANI SESSİZLİK ÜRKÜTÜCÜ OLDUĞU KADAR GÜZELDİ DE.
tüm akşam yemeğimiz muazzam bir hacimdeydi.

Jamie'nin Jeanie'ye en sevdiği oyunu hararetle anlatması, Sarah'nın çakırkeyif olması ve Garrett'in onu taklit etmesine Harry'nin gür kahkahaları arasında, birinin konuşmadığı ya da avazı çıktığı kadar gülmediği tek bir an bile olmamıştı.

Şimdiye kadar geçirdiğim en iyi tatillerden biriydi. Kendi ailemle geçirdiğim tatil yemekleri eğlenceli ve keyifli olmadığı için değil -ki öyleydi- ama Jamie akşam ilerledikçe daha da canlanıyor gibi görüldüğü için.

O masadaki her bir Rowe çocuğumu kendi aile çevrelerine kabul etmiş ve ona her zaman aile çevrelerinin bir parçasıymış gibi davranmışlardı. Sanki onu doğduğundan beri tanıyorlarmış ve yanlarında *olmamasını* hayal bile edemiyorlarmış gibi.

Sarah onunla tak-tak şakaları yapmış, Garrett ve Harry kendilerine yaşlı dediği için onu iğnelemiş ve gıdıklamış, Jeanie de zaten kocaman olan kafasının ihtiyaç duyduğundan daha fazla iltifat ve pastayla onu köpürtmüştü.

İkimizi de ailelerinin bir parçası gibi hissettirmişlerdi ve bunu hiç düşünmeden yapmışlardı. En son ne zaman kendi evimizin dışında bu kadar kabul gördüğümüzü ve sevildiğimizi hissettiğimizi hatırlayamıyordum.

Sessizliği doldurmak için kendi kendime mırıldanarak Jeanie'nin mutfak lavabosuna doğru yürüdüm ve onlardan herhangi birini görüp göremeyeceğimi görmek için üstündeki pencereden dışarı baktım. Ama hepsi soğuk kış gecesi havasından kaçmak için neredeyse garaja koşmuşlardı.

Hepimiz masayı toplamayı ve artıkları kaldırmayı bitirmiştik ki Jeanie garaja pinpon masası kurduğunu ağzından kaçırdı. Jamie'nin yerinden fırlamamış olmasına gerçekten şaşırmıştım.

Ve o kadar çok yiyecek koymuştu ki, bırakın zıplamayı, nasıl hareket ettiğinden bile emin değildim. Ama o kadar heyecanlıydı ki ona hayır diyemedi ve hepsi mini bir turnuva oynamak için yola çıktı.

Kafam çok dolu olduğu için, el yıkama işinin düşüncelerimi yatıştırmama yardımcı olacağını umarak geride kalıp temizlik teklif ettim.

Bir sonra, hala kimsenin geri dönmediğini görünce, cebime tıktırdığım tungsten yüzüğü çıkardım ve ona baktım. Yemeğe oturmadan önce gizlice odamıza kaçmış ve yüzüğü cebime sokmuştum, akşam yemeğinde evlenme teklif etmeyi planlıyordum ama bir türlü kendimi buna ikna edememiştım.

Herkesin birlikte olmaktan mutlu olması yerine tüm dikkatleri Garrett ve benim üzerime çekeceğini bildiğim halde bunu yapamazdım. Jamie'ye bunu yapmak istememiştım.

Özellikle de Jamie'nin Garrett'ı sevdiğini bilmeme rağmen, her ihtimale karşı onu diğerlerinin önünde zor durumda bırakmanın adil olmadığına karar verdiğim için.

Ve şimdi yalnız olduğum için yolculuğa çıkmayı teklif etmeyi sorguluyordum. Belki de geri dönüp kendi evimizin mahremiyetine kavuşana kadar beklemeliydim. İçimi çektim, yüzüğü elimde evirip çevirirken arkamdan bir çekmecenin açılma sesi yankılandı.

Panikledim, yüzüğü sütyenimin içine soktum ve arkamda duran Garrett'ı görmekten korkarak döndüm. Ela gözler gerçekten de benimkilerle buluştu ama erkek arkadaşına ait değillerdi.

Jeanie'nin ne kadar zamandır arkamda olduğunu merak ederken sıcaklık boynumdan yüzüme doğru yayıldı ama o hiçbir şey fark etmemiş gibiydi. Çekmecedan bir bulaşık kurulama bezi çıkardı ve bana doğru sürünmeden önce kalçasıyla kapattı.

Tezgâhın üzerine açtı ve başını bulaşık yığınının doğru eğdi. "Sen yıka, ben dururum."

Bir süre ona baktım, hala ne gördüğünü merak ediyordum, sonra zihinsel olarak kendimi tokatladım ve musluğu açtım. Musluk ısınıp lavaboyu doldurana kadar sessizce durduk ve ben ne diyeceğimi bilemeden elime geçen ilk şeyi, açık mavi bir CorningWare tabağını ovmakla meşgul oldum.

Ama sonunda benden önce davrandı ve çamurla kaplı tabağı benden alıp temiz suyun altına daldırdı. "Bulaşık makinem olmadığı için üzgünüm," dedi ve ben bir tane daha alırken onu kurutma pedinin üzerine koydu. "Her zaman tek başıma olduğum için normalde fazla bulaşık kullanmıyorum, bu yüzden benim için bir sorun değil."

Yüzü dikkatle nötrdü, ama sesindeki alt tonları, bir misafirin evindeki bir şeyi temizlemesinden dolayı dış görünüşünün hemen altında saklanan suçluluk duygusunu duyabiliyordum. Annem de aynı şekilde hissederdi. Kahretsin, *ben* de aynı şekilde hissederdim.

"Benim için sorun değil," dedim ve bir sonraki tabağı ona uzattım. "Jamie'yle benim de bir süredir televizyonumuz yoktu. En azından çalışan bir tane yoktu. Bunun dünyadaki en kötü işkence olduğunu düşünürdü."

Kıkırdadı. "Benim oğlanlar da hep öyle yapardı."

"Garrett bir boğa gibi evimize dalıp tamir etmesini istemeseydi, aslında hâlâ bir bulaşık makinemiz olmayacaktı," diye güldüm. Garrett tam anlamıyla içeri dalmamış olabilirdi ama bulaşık makinemi tamir etmesini isterken sesindeki emir yeterince yakındı.

"O zamanlar onu çok az tanıyordum, ama bunu yapmak için gözünü bile kırpmamıştı," diye devam ettim, hatırladıkça aptal gibi sırtıyordum. Benim için bariz bir şekilde ortaya koyduğu ama travma yüzünden göremeyecek kadar kör olduğum işaretlere.

Jeanie'nin duruşu hemen gevşedi, benden bir tabak aldı ve yavaşça tezgâha koymadan önce dikkatlice duruladı. Ve ağzından çıkan bir sonraki sözcükler hiç de beklediğim gibi değildi.

"Çünkü işaretleri fark etti. Yardıma ihtiyacın olduğunu ve bunu hak ettiğini gördü," dedi boğazını temizleyerek. "Durumunun tüm ayrıntılarını bilmiyorum, bilmek de haddime değil ama çok şey yaşadığını biliyorum Madison."

Elimde tuttuğum tabak elimden kayıp suya düştü ama onu geri aldım ve tüm dikkatimi onu ovmaya verdim.

"Buraya burnumu sokmaya gelmedim canım, asla da gelmeyeceğim. Ama şunu bilmeni isterim ki, dünyanın geri kalanı oğlumu içeri almanın senin için ne kadar büyük bir şey olduğunu anlamıyor olabilir ama ben anlıyorum."

Yutkundum, aniden bana bakış şekliyle ruhumu çırılçıplak soymuş gibi hissettim. Sanki en karanlık yanıma görmüştü. Sanki içimi dışımı *biliyordu*. Belki de bildiği içindir.

Kalbim sıkıştı, güvendiği biri tarafından incitilen ve kendi başına çözmek zorunda kalan bu güzel kadın için üzüntü kapladı.

kendini tekrar nasıl toparlayacağını bilmiyordu. İki çocuğu ona güçlü olması için güveniyor.

Gülümsedi; gözleri eşit miktarda mutluluk ve kalp acısıyla parlıyordu. "İkinizle de gurur duyuyorum. Sen ona güvendiğin için, o da şahit olduklarına rağmen seni yapabileceğine inandıracak kadar iyi bir adam olduğu için."

Bir çocuk mutlu doğabilir, ancak kalbine nazik olmayı öğreten şey aldığı sevgidir.

Yüzündeki sevgi ve samimiyete bakınca, Garrett'ın uzun zaman önce Jamie'yle yaşadığım bir olaydan dolayı üzüldüğümde bana söylediği sözleri şimdi anlıyordum.

Jeanie acı ve kalp kırıklığı yaşamış olabilir, ancak çocukları şiddetle sevilerek büyümüşlerdi.

"Bu dünyada birini seni sevdiğinden daha çok seven tek bir erkek olduğunu sanmıyorum."

Başımı ona doğru çevirdim, parmaklarımdan köpükler damlarken ellerim lavabonun üzerinde dondu. "Garrett mı?" Sanki başka birinden bahsediyor olabilirmiş gibi sordum.

Ama başını salladı, sorumun aptalca olduğunu söylemedi ve dirseğini tezgâha dayayıp yüzünü bana dönmek için vücudunu büktü. "Oğlumun sana baktığı gibi bakan bir erkek hiç görmedim Madison. Harry ve Sarah da dahil. O adam sana sırlıslıkla aşık ve bunu göremeyen tek bir kişi bile yok."

Başını pencereye doğru eğdi. "Ve o çocuğu seviyor."

Kendime biraz zaman tanımak için başka bir tabağa uzandım, onu lavaboya daldırdım ve kalbim göğsümde kaotik bir ritimle atarken suyun onu sarmasını izledim.

Garrett'ın beni sevdiğini biliyordum. Bunu bana her gün hem sözleriyle hem de davranışlarıyla söylüyordu. Ama annesinin bunu dünyanın en bariz şeyiymiş gibi ifade ettiğini duymak ciğerlerimin her an duracakmış gibi hissetmesine neden oldu.

"Biz de onu seviyoruz."

"Biliyorum," dedi kaşlarını kaldırarak ve dikkatle göğüslerime bakarak. "Biraz önce içeride kimsenin olmadığını düşündüğün bir anda o alyansla oynadığını gördüm."

Bön bön baktım. Beni gördüğünü *biliyordum*. Görmemiş olsa bile bileceğine dair bir his vardı içimde. Annelerin böyle şeylere karşı altıncı hissi varmış gibi görünüyordu, özellikle de kendi çocukları söz konusu olduğunda.

Sinirlerimi bastırarak, kırılğan yanıml hâlâ bana taşları tekmelememi söyleyeceğinden korkarken, yavaşça başımı salladım. "Ona akşam yemeğinde sormayı planlıyordum ama fikrimi değıştirdim."

"Teklif etme konusunda fikrini mi değıştirdin, yoksa sadece bugün mü teklif edeceksin?" "Akşam yemeğinde sormak," diye hemen düzelttim. Yanlış fikir. "Belki bu gece herkes yattıktan sonra ona sorarım diye düşündüm ama emin değılim."

Ön kapının açıldığını ve bir dizi heyecanlı sesin içeri girdiğini duyduğumda gözleri parlıyor, gülümsemesinin büyüklüğüyle köşeleri kırışıyordu. "Sor ona, Madison. Şu işi hallet de yarın hep birlikte kutlayalım."

Cevap vermedim ve ayak sesleri bize doğru gelirken göz kırptı ve elimi okşadı. "Merak etme, bu gece beyaz gürültümü yüksek sesle açacağımdan emin olabilirsin." Sonra dönüp dışarı çıktı ve adadan bir kurabiye aldı.

Jamie mutfaka daldığında, pembeleşmiş yanaklarını geren geniş bir gülümsemeyle, yüzüm kıpkırmızı, ağzım açık, hâlâ onun ardından bakıyordum.

"Ben kazandım!"

Garrett'in arkasından girmesi için tam zamanında yüzümü düzelterek lavabonun üzerine yaslandım ve ikisinin de kızardığını fark etmemesini umdum. Şu anda Garrett'a o konuşmadan bahsetmemin imkânı yoktu.

"Garrett'a karşı mı kazandın, yoksa

Harry'ye karşı da mı?" *"İkisini de."*

"Ooh," diye şarkı söyledim. "Yatmadan önce bir kutlama sıcak çikolatasını hak ediyor gibi görünüyor, ne dersin? O kadar turtadan sonra karnında hâlâ biraz yer var mı?"

Heyecanla başını salladı, eldivenlerini çıkardı ve ceketinin fermuarını açtı. "Duh. Bekle. Marşmelovu var mı?"

Jeanie oturma odasından seslendi: "Sadece deli bir insan sıcak çikolata yer ve şekerleme yemez," dedi.

Hepimiz kıkırdadık ve Garrett bana doğru eğilerek Jamie'nin saçlarını karıştırmadan önce şakağıma bir öpücük kondurdu. "Bavulunu soldaki ilk odaya koydum. Annenle ben birkaç içki hazırlarken sen de gidip yatmak için rahat bir şeyler giy. Şekerleme konusunda cimri davranmamasını sağlarım."

"Söz mü?"

"Serçe parmağı yemini."

CH6PHER ALTI

MAKYAJIMI ÇIKARIP DIŞLERİMİ FIRÇALADIKTAN SONRA ODAYA GIRDIM VE yorgan kaplı yatakta özlem içinde. Harika bir gündü ama çok, çok uzun bir gündü.

Bulaşıkları bitirdikten sonra, hepimiz sıcak çikolatalarımızı içerken bir Noel filminin bir bölümünü izlemek için televizyonu açmıştık. Ama Jamie, üstündeki şekerlemelerin iki santimini ancak geçebilmişti ki, beyaz bıyıkları ve ağzı açık bir şekilde omzuma yaslanıp bayıldı.

Görünüşe göre, sağlıklı, şamatacı bir çocuk bile seyahat, kahkaha ve şekerle dolu bir günün sert çöküşüne dayanamadı.

Büyüdüğünde onu utandırmak için bir fotoğrafını çektikten sonra Garrett onu uyandırıp üst kata çıkardı ve ben kupalarımızı kaldırırken diş fırçasını dişlerinin üzerinde gezdirdi. Çocuğun bunun için çok çaba harcadığından şüpheliydim ama sabahları daha iyi fırçalamasını sağlayacaktım.

Jeanie kısa bir süre sonra yatmaya gitti, hemen ardından kasabadaki bir pansiyonda kalan Sarah ve Harry de oradan ayrıldılar.

"Zaman değişikliğinin" etkisinden kurtulmak için yatağa gitmeleri gerektiğini iddia etmişlerdi ama gün boyunca tükettikleri yiyecek ve alkol miktarı göz önüne alındığında, iyileşmeleri gereken şeyin bu olmadığını hissediyordum.

Yatağa daha da yaklaştım, vücudum yastıkların üzerine düşmem ve on saat boyunca kıpırdamamam için yalvarıyordu. Ama aklım ,

"İyi şanslar!" diye kıkırdadı ve bağırdı. Çünkü Garrett ve ben bütün gün boyunca ilk kez yalnız kalmak üzereydik.

Odanın ortasında kıpırdandım, koridorun öbür ucunda dişlerini fırçalarken çıkardığı sesi dinledim. Bir elimi göğsüme bastırdım ve yüzüğün göğsümün alt tarafındaki izini hissettim. Zaten bir kez onunla yakalandıktan sonra, aceleyle oraya tıktırdığımdan beri hareket ettirme riskine girmemiştim.

Ama Garrett'a bu yolculukta evlenme teklif etmek istiyorsam, bunun tam zamanıydı. Çünkü bunu yarın yapmayı kesinlikle reddediyordum. Noel'de evlenme teklif etmek benim için bile biraz fazla klişeydi.

Elimi bıraktım, midem tekrar altüst oldu. Bu neden bu kadar korkutucuydu? Erkekler bunu her zaman nasıl yapıyordu? Bir yanları hâlâ hayır diyeceğinden endişe ederken, nasıl oluyor da partnerlerinin evet diyeceğinden emin bir şekilde yüzüğü çıkarıyorlardı?

Arkamdan banyo kapısı açıldı ve omzumun üzerinden Garrett'a bir göz attım, ensesini ovuşturup odaya girerken kollarındaki kasların oynamasını izledim. Yüzünü çevreleyen saçları nemliydi ve gömleğinin düğmeleri açıktı, kot pantolonunun üzerinden gevşekçe sarkıyor ve bana çıplak göğsünü gösteriyordu.

Kahretsin, erkek arkadaşım muhteşemdi.

Beni çıplak tenine bakarken yakalayınca gözleri karardı. Arkasına uzanarak kapıyı hafifçe kapattı, kilidi eliyle yokladı ve çevirdi.

"Hâlâ burada yaşamak ister miydiniz? Yani bu bölgede?" Kaşlarının altına doğru kalkışını izleyerek ağzımdan kaçırıldım. "Evde olmayı ne kadar özlediğini biliyorum."

Başımı eğip beni düşünürken dilinin ucu yanağının iç kısmına baskı yapıyordu. "Evi özlüyorum. Her gün."

Başımı salladım ve halıya baktım. Doğrulandığını duymak canımı yaktı ama bu içgüdüsel tepki bana haksızlıktı. Bunu kaçırmaya hakkı vardı. Ayaklarının aramızdaki boşluğu geçmesini izledim ve sonra eli boynumun arkasına dolandı, başımı geriye itti. Bana dikkatle baktı.

"İşe her gittiğimde evimi özlüyorum. Evimizden çıkıp senden ve Jamie'den uzakta saatler geçirmek zorunda kaldığım her gün, onu özlüyorum."

Göz kırptım. Oh. Demek istediği...

"Evet, seni ateşli kadın," diyerek dile getirmediğim soruma cevap verdi. "Annemi ve bu evde yaşadığım bazı anıları özleyor muyum?"

Kasaba mı? Elbette var. Ama benim evim *senin yanında*, her neresi olursa olsun." Boğazımda bir yumru oluşmuş gibi hissederek yutkundum.

"Tamam."

"Seni rahatsız eden bu muydu? Kuzey Carolina'da mutlu olmadığımı düşünmek mi?"

"Evet."

"Hala bundan korkuyor musun?"

"Hayır." Şu anda bana bakarken, nasıl olabilirdim ki? "Güzel. Sonunda aynı fikirde olduğumuza sevindim," dedi.

kıçıma vurmak için. "Şimdi şu kıçı soyun da Noel arifesini adımı yaramazlar listesine kalıcı olarak yazdırarak geçireyim."

Acıdan irkildim ve ondan uzaklaştım, bayat kelime seçimine gözlerimi devirerek. "Yaramazlar listesi, ha? Beni Noel ışıklarıyla falan bağlamayacaksın, değil mi?"

Başını salladı ama bu düşünce karşısında gözlerinin nasıl parladığını gizleyemedi. "Bunu neden sorduğunu bilmek istiyor muyum? Bu kulağa hiç de güvenli ya da rahat gelmiyor."

"Muhtemelen değil," diye kabul ettim gülerek. "Geçen gece hepimiz dışarı çıktığımızda Nate'in Marissa'ya söylediğini duyduğum bir şeydi."

Teknik olarak, Nate onu "sanat" için ışıklar altında çıplak bağlamak istediğini söylüyordu ama yine de.

Nate ve Garrett ilk tanıştıklarında araları pek iyi olmamıştı ve Nate'in pembe saçlı, bomba gibi kız arkadaşı ortaya çıktığında biraz rahatlamış olsa da, hâlâ çekici, dövme arkadaşının büyük bir hayranı değildi.

Adam kimsenin kadar kin tutabiliyordu.

Garrett kara kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Nate'den cinsel tavsiye alacak gibi mi görünüyorum?"

İkisinin barda oturup *bu* konuşmayı yaptıklarını düşününce homurdanmaktan kendimi alamadım. "Hayır, ama kabul etmelisin ki bu fikirde haklılık payı var."

Karnı göğsümle aynı hizaya gelene kadar aramızdaki mesafeyi tekrar kapattı, sert boyu bana doğru bastırdı. "Işık dizisi kısmı mı, yoksa seni bağlama kısmı mı?"

Dudaklarımı yaladım, kalçalarımın ona doğru yuvarlanmasına engel olamıyordum, gözlerinin ve sesinin bana vaat ettiği zevki arıyordum. "Kesinlikle beni bağlama kısmı."

Bir elini hafifçe boğazıma doladı ve başparmağıyla çenemin altına bastırırken dudakları köşede hafifçe kıvrıldı. Başım geriye doğru eğildi ve boynumu avucunun içine doğru eğdim.

Parmaklarını çenemde gezdirirken, başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi ve ısırđığım yerden çekip çıkardı. "Jamie yan odada uyuyor. Bu güzel ağzının etrafına bağlayacak bir şey bulmam gerekiyor mu, yoksa sessiz kalabilir misin?"

"Sessiz olabilirim," dedim, sesim zaten nefes nefese ve çaresizdi. Bir yıl boyunca bu adam tarafından mümkün olan her şekilde dokunulmuştum ve hâlâ onun elinde oyuncak olmuştum.

"Yazık," dedi, elini bıraktı ve eğilerek fısıldadı, "Yapamadığın zaman daha çok hoşuma gidiyor."

Dudaklarını kulağımın kabuğunda gezdirdi ve o dudakların vücudumun başka yerlerinde nasıl hissettireceğini bildiğim için ürperdim. "Sanırım bu bana ne yaptığına ve nerede yaptığına bağlı."

Başını geriye attı ve burun delikleri açılmış bir şekilde bana baktı. "Bu elbiseyi çıkar ve yatağa uzan."

Yatak odasında hâlâ her zamanki gibi kontrolcüydü ama neyse ki onun için bu çok hoşuma gitmişti. Etek ucunu kavramak için aşağı uzandım, giysiyi başımın üzerine kaldırdım, bunu yaparken yakasının saçlarını mahvetmeyecek kadar bol olmasına sevindim.

Garrett bu yolculuk için özel olarak aldığım siyah iç çamaşırı takımını görünce tüm vücudu kaskatı kesildi. Nefes alış verışı derinleşti ve büyük bir elini pantolonuna doğru zorlanan şişkinliğin üzerinde gezdirdi.

"Gerisini çıkar," dedi, sözcükler boğazında çakıl taşı gibi düğümleniyordu.

Bir anlığına donup kaldım, hâlâ sütyenimin içinde sakladığım çok önemli bir şeyin farkındaydım. Ya şimdi ya da asla, ama en azından onu bunun için biraz daha çalış.

Cevap olarak başımı salladım, yatağa doğru süründüm ve göründükleri kadar yumuşak ve rahat olan yastıklara yaslandım.

"Çıkar şunu dedim Madison. Bana lanet olası amımı göster," diye homurdandı, kotunu çözdü ve hem kotunu hem de külotunu hamlede bacaklarından aşağı indirdi.

Sert uzunluğunun serbest kalmasını izlerken içimde arzu birikti, ucu zaten parlıyordu. Gözlerimi ondan ayırmadan parmaklarımı külotumun içine soktum ve kalçalarımı kaldırarak yavaşça uyluklarımdan aşağı indirdim. Sonra,

Sütyenimi çıkararak yana attım ve dizlerimi bükerek bacaklarımı iyice açtım ve kendimi ona gösterdim.

Bir küfür savurdu ve yatağa atlayıp ağırlığını üzerime vermeden önce gözümü kırpacak zamanım bile olmadı. Ereksiyonu merkezime baskı yaparken tekrar küfretti ve yüzünü iki elimle kavrayıp ağzını kendime getirdim.

Dişleri kabaca alt dudağımı ısırdı, ağzına çekti ve kalçalarımın arasında hissedene kadar emdi. Cevap olarak ayak bileklerimi beline doladım, ellerimi yüzünden gömleğine indirdim ve agresif bir şekilde omuzlarından çektim. Teninin tenime değmesini istiyordum.

Birbirimizden sadece onu çekip çıkarmasına yetecek kadar ayrıldık ve sonra ağzıma geri döndü, ağzımı onun için açmaya zorladı. Dili benimkine öyle bir karıştı ki, daha fazlası için çaresizce ağzının içinde inlemeye başladım.

Geri çekildi, dudaklarını çenemden ve boynumdan aşağı sürüklerken yumuşak bir kıkırdama dudaklarından ayrıldı ve beni sıcak, yakıcı öpücüklere boğdu.

Ellerinden biri ağırlığının büyük kısmını üzerimde tutarken, diğeri yanımdan yukarı ve göğsümün kabarıklığı üzerinde ilerledi, sütyenimin ön kopçasına ulaşana kadar durmadı.

"Çok güzelsin Maddie."

Cevap veremeyerek yutkundum. Sinirlerim birazdan olacaklar karşısında boğazımı tıkamak üzereydi. Çizgiyi geçmek üzereydim. Yüzüğü çıkardıktan sonra geri dönüşü olmayacaktı. Yüzüğün tenime yaptığı baskı ve parmaklarının yumuşak dokunuşu odaklanabildiğim tek şeydi.

Gözleri göğüslerime sabitlenmişti ve içinde bulunduğum duygusal iniş çıkışlardan habersiz, sütyenimi çözdü. Kaplar ayrılır ayrılmaz ve göğüslerimin altındaki dolgu derimden sıyrılır sıyrılmaz yüzük düştü. Nemli ve sıcak tenim sayesinde çok uzağa değil ama gözüne çarpacak kadar uzağa.

Kaşları çatıldı ve karnıma bakmak için geri çekildi, dudakları alaycı bir sırıtışla yukarı kalktı. "Neden bir-" diye başladı, yüzüğe uzanarak. Ama yüzüğü eline alır almaz dondu kaldı, gözleri benimkilere kaydı.

"Maddie."

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissederek dirseklerime kadar ittim. "Seni seviyorum, Garrett Rowe."

Yutkundu, boğazı hareketle birlikte titriyordu. "Maddie," dedi tekrar, parmakları gümüş bandın etrafında sıkılaştırırken sesi ismimle çatlıyordu.

"Seni seviyorum," diye tekrarladım. "Düşündüğümde çok daha fazla. Beni sadece mutlu etmiyorsun Garrett. Her gün uyanmak ve *yaşamak* istememi sağlıyorsun." Daha fazla doğruldum, sütyenimin omuzlarımdan aşağı düşmesine izin verdim ve yataktan fırlattım, böylece onun önünde tamamen çıplaktım. Mümkün olan her şekilde.

"Daha iyi bir partner isteyemezdim. Verici bir sevgili. Ya da daha müşfik bir baba," diye devam ettim, yumruğunu nazikçe açtım ve yüzüğü ondan aldım. Gözleri yüzüğü hiç bırakmadı, parmağına geçirirken dikkatle izliyordu.

Bedenini tahmin etmek zorunda kaldığım için biraz boldu ama kolay bir ayarlama olacaktı. Bu sefer birlikte yapabileceğimiz bir şey. Hiçbir şey söylemedi.

Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim ve uzun zaman önce bana söylediği sözleri fısıldadım: "Bana benim olduğunu söyle."

Evet demedi. Yüksek sesle değil. Ama dudaklarının dudaklarımla çarpışması, dilinin ağzımın içinde gezinmesi ve kaybolacağımdan korkmuş gibi ellerinin beni kavramasıyla söyledi.

Bacaklarımı beline dolayıp yüzümü ellerinin arasına alışımda, vücudunu benimkinin üzerinde gezdirişinde ve kalçalarını içime sokuşunda bunu söylüyordu.

Öpücüğüne gülümsedim, elimi kalın şaftının etrafına sarmak için aramıza uzandım, başparmağımı kullanarak ıslaklık boncuğunu ucunun üzerine yaydım ve onu girişime yerleştirdim.

"Bana benim olduğunu söyle, Garrett Rowe."

Bana bakmak için geri çekildi, gözlerinin parlak elası parlak ve şiddetliydi. "Lanet olsun Maddie, ben asla başka bir şey olmadım."

Ve sonra bana çarpıyordu, ağzımdan çıkıp onunkine girerken ılgılığımı tüketiyordu.

Garrett Rowe'un kendisine evlenme teklif ettikten sonra benimle usulca sevişeceğini düşünmüş olsaydım, daha fazla yanılmış olamazdım. İçime girdi, kalçalarını benimkilere çarptı ve akli dengesi yerinde olmayan bir adam gibi kendini tekrar tekrar kabzasına kadar gömdü.

Yüzü göğsüme düştü, bir meme ucunu ağzının derinliklerine doğru emerken kalçaları durmaksızın hareket ediyordu. Sertleşmiş ucu gererek çektiğinde içgüdüsel olarak onunla birlikte gitmeye çalışarak sırtım yukarı kalktı.

Bir elimi ağzıma kapattım, inlemelerimi susturmak için boşuna uğraştım, diğer göğsüme geçtiğinde giderek daha da sertleşti, parmakları klitorisimi bulurken aynı lezzetli işkenceyi tekrarladı.

Parmakları sıkı, sert hareketlerle daireler çizmeye başlarken dilinin ucunu son bir kez meme ucumun üzerinde gezdirdi. İçim erimişti, kalçalarının her keskin darbesinde ve parmaklarının her hareketinde omurgama doğru ilerleyen tanıdık bir karıncalanma.

"Bırak, Maddie."

Jamie uyurken Jeanie'nin uyumuyor olabileceğinin farkında olarak başımı düzensiz bir şekilde salladım. Ama Garrett sadece uzanıp kıkımını tokatlarken, diğer eli klitorisimi aynı parmak kıvrılma ritmiyle çalıştırmaya devam etti. Vücudumla sadece onun bildiği şekilde oynuyordu.

"Gelecekteki *karımın* altımda paramparça olduğunu görmeden tek bir gece bile geçireceğimi düşünüyorsan," dedi, o kadar derine çarptı ki lanet olası yıldızları gördüm, "lanet olası beklentilerini yeniden değerlendirsen iyi olur bebeğim. Şimdi yap şunu."

Artık kendimi tutamıyordum, gözlerimi kapattım ve elimi yüzüme daha sert bastırdım, orgazm olurken neredeyse yanaklarım morarıyordu, adı avucumun içinde boğuk bir çığlıktı.

Birkaç dakika sonra beni takip etti, başını arkaya eğdi ve olabildiğince derine gömülüp kendini içime boşaltırken adımını bir dua gibi havaya mırıldandı.

Sonunda taktırdığım RİA ve Garrett'ın lanet olası işiymiş gibi döngülerimi takip etmesi arasında -tam da bu amaçla- birkaç ay önce çekilmeyi bırakmıştı ve sıcak olmaktan asla vazgeçmeyecekti.

Göğsü inip kalkarken başını öne eğdi ve kalçalarımı serbest bıraktı, gözleri hemen göğsümün üzerine koyduğu sol eline takıldı.

Sessiz bir an öylece kaldık, o eline bakıyordu, ben de ona bakıyordum, sonra yüzünde iki gamzesinin de ortaya çıktığı kalp durduran bir gülümseme belirdi.

"Önce sana evlenme teklif etmediğim için annem beni çok kızdıracak."

Sırıttım. "Zaten bildiği için bundan şüpheliyim."

Başını kaldırdı, gözleri geniş ve parlak bir şekilde yüzümde geziniyordu. "Ne?"

Elimde olmadan kıkırdadım, yüzündeki açık ifade ve neredeyse hoppa tavırları mutluluktan patlayacakmışım gibi hissetmeme neden oldu. "Sen garajda pinpon oynarken beni sütyenimin içine sokarken yakaladı."

"Tabii ki öyle yaptı." İçimden çıkıp yan tarafına döndüğünde kahkahası benimkine katıldı ve başımı omzunun kıvrımına yaslayacak şekilde beni konumlandırdı. İçimden boşalmaya başladığını hissettim ama beni temizlemek için birazdan kalkacağını bildiğimden bunu görmezden geldim.

"Ayrıca bu gece sana evlenme teklif edersem diye ses makinesini açacağını söyledi."

Vücudu kaskatı kesildi ve yüzündeki ifadeyi görebilmeyi dileyerek homurdandım. "Tabii ki yaptı," diye tekrarladı.

Daha da yaklaştım, elimi onunkinin üzerine koydum ve parmak uçlarımı yüzüğünün üzerinde gezdirdim. Yüzüğü onun elinde görmekten bu kadar hoşlanmam biraz şaşırtıcıydı.

"Jamie biliyor mu?" diye sordu usulca.

Biraz suçlu hissederek iç çektim. "Hayır. Eve döndüğümüzde ona birlikte söyleyebileceğimizi umuyordum."

Parmakları omurgamda ilerledi ve saçlarımın arasında kayboldu. Onları buklelerimin arasından geçirmemesi gerektiğini iyi biliyordu ama boynumun dibinde küçük daireler çizerek gözlerimin neredeyse başımın arkasına yuvarlanmasına neden oldu.

"Onunla sabah konuşabiliriz."

Gözlerim hemen açıldı ve başımı çevirip onun pasaklı yüzünü görecektim kadar doğruldum. "Eve gidene kadar beklemek istemiyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Eve gidene kadar bu yüzüğü çıkaracağımı sanıyorsan aklını kaçırmışsın demektir Maddie. Hiçbir yere gitmiyor."

Tekrar uzandım, elimi kolunda aşağı yukarı gezdirdim, çelişkiler içindeydim. Jamie'ye söylemek için beklemek istemiyordum ama aynı zamanda hayal ettiğim gibi karşılamama ihtimaline karşı çocuğumu zor durumda bırakmak da istemiyordum.

Garrett dudaklarını şakağıma bastırdıktan sonra altımdan kayarak ayağa kalktı, vücudu hâlâ muhteşem bir şekilde çıplaktı.

"İstemiyorsan yarın ona söylemek zorunda değiliz bebeğim," dedi, bir eşofman altı ararken ve bir bez bulmak için onları çekiştirirken. "Ama söylersek benim için çok anlamlı olur. Onu da dahil etmek istiyorum."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, göğsümden çıkıp onun göğsüne girmeye çalışıyordu ama onun sözlerinde duyduğum ciddiyet karşısında bunu başaramadım.

"Tamam," diye kabul ettim, Garrett'ın bana gülümseyerek verdiği cevap karşısında gözlerim yaşardı. "Yarın."

CH6PHER SEVEN

JEANIE'NİN YÜZÜNDE BUNDAN DAHA BÜYÜK BİR GÜLÜMSEME OLAMAZDI.

Ertesi sabah mutfağa girdiğimizde yüzü alçı gibiydi.

O ve Jamie adaya yaslanmışlardı, ikisi de hala pijamalıydı, Noel Baba şapkaları takmışlardı ve ellerinde taze kekler vardı. Bakışları birleşmiş ellerimize kaydı, gözleri orada, birbirine bağlı parmaklarımızda saklı olduğunu bildiği şeyle parlıyordu. Garrett sadece başını salladı ve elimi daha sıkı tuttu, omurgası dik ve gözleri parlaktı. Annesine parlak birincilik kupasını gösteren bir çocuk gibiydi.

Yüzüğü parmağına taktığımdan beri bana dokunmayı bıraktığını sanmıyordum, ne yatmadan önce, ne uyurken, ne de bu sabah benimle yavaşça sevişirken. Ayrıca benim hâlâ uyuduğumu sandığı sırada onu telefonunda pırlanta yüzüklere bakarken yakaladığımdan da emindim.

Tanrım, o adamı çok severdim.

"Mutlu Noeller, ikinize de. Bu sabah kesinlikle mutlu ve enerjik görünüyorsunuz. Bol bol dinlendiniz sanırım?"

Dudaklarımı içeri kıvırdım, onun alayları karşısında kızarmamaya çalıştım ama başaramadım. Garrett ise beni arkasından sürükleyerek içeri girdi ve bana tezgâhtan bir kek uzattı. "Aslında neredeyse hiç uyumadım."

Jeanie bana göz kırptı. "Eminim yapmamışsındır."

Aman Tanrım.

Jamie elindeki kek tabağından başını kaldırdı, bir tanesinin son lokmasını ağzına atarken çenesinden kırıntılar dökülüyordu. "Harika uyudum," dedi

yemek topağının etrafında. "Yatak çok büyüktü! Bir ahtapot gibi sağa sola çırpınabilir ve düşmeyebilirdim."

Yatak sadece orta boydu ama evde ikiz yatakta uyuduğu düşünülürse arada büyük bir fark olduğunu tahmin edebiliyordum. Gözlerimi hızla büyüyen gövdesinde gezdirdim ve listeme yeni bir yatak ekledim. Doğum günü yaklaşıyordu ve ona uygun yeni bir yatak takımı seçerken çok eğlenecekti.

Ve bunu yapabildiğim ve karşılayabildiğim gerçeği gerçekten çok iyi hissettirdi. "Bu harika dostum," dedim diğer tarafa geçerken.

Ada. "Acelelerimiz yok, ama kahvaltınızı bitirdiğinizde, hediyeler ve diğer şeylere başlamadan önce sizinle bir konuda konuşmak istiyoruz, eğer sorun olmazsa."

Omuzları gerildi ve yüzünü gergin bir ifade kapladı; yanlış bir şey yapmamış ama müdürün odasına çağrıldığı için şeyi sorgulamaya başlamış bir çocuk gibiydi. "Benden bu kadar," dedi, dik durup bir ileri bir geri bakarak.

Bir muffin daha çalan Jeanie sessizce yanımızdan geçip kapıya doğru yürüdü ve bu sırada omzumu okşadı.

"Jeanie, Noel olduğu ve senin uyanman çok uzun sürdüğü için kek yapmasına yardım edersem fazladan kek yiyebileceğimi söyledi," diye ağzından kaçırdı, sanki onu kurtlara terk etmiş gibi arkasından bakıyordu.

Garrett'in gülümsemesi daha da büyüdü. Muhtemelen Noel sabahını uyumak yerine yüzünü kalçalarımın arasına gömerek geçirdiği için. "Fazladan kek yediğin için başın belada değil."

Jamie'nin omuzları hafifçe gevşedi ve Noel Baba şapkasını alnından geriye doğru itti. "Tamam."

Gözlerime bakana kadar bekledim ve sonra derin bir nefes aldım. "Garrett'in ailemize katılması hakkında ne düşünüyorsun?"

Başını biraz geriye attı ve kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Ne demek istiyorsun? Onun zaten ailemizin bir parçası olduğunu sanıyordum." Arkamıza bir bakış fırlatırken kaşları daha da çatıldı. "Bayan Jeanie istersem ona büyükanne diyebileceğimi bile söyledi."

Garrett'in elimi tutuşu neredeyse acı verecek şekilde sıkılaştı ve boğazını temizledi, sesi her zamankinden daha kalın çıkıyordu. "Ben senin ailenin bir parçasıyım, dostum. Annen kalıcı bir şekilde demek istedi."

"Evin bizim tarafına mı taşınacaksın?" "Yani, annenle evlenmek istiyorum."

Jamie'nin gözleri irileşti ve o anda sinirlerimi yatıştırmak için anlamsız bir çabayla tuttuğum çöreği avuçlayan sol elime kaydı.

"Ona henüz bir yüzük almadım. Annen benden önce davrandı," dedi Garrett, onun dile getirilmemiş sorusunu yanıtlarken. "Ama eğer senin için de uygunsa, belki benimle birlikte bir yüzük seçmeye gelirsin diye düşündüm."

Oğlum hemen cevap vermedi, uzun bir süre elime bakıp dudaklarını çiğnedi, Garrett'ın yanımda kaskatı kesildiğini hissettim. Ama sonra Jamie başını kaldırıp nişanlıma baktı ve gözlerinde umuda çok benzeyen bir şeyin titreşimi belirdi.

"Bu artık sana baba diyeceğim anlamına mı geliyor?"

İlk sorusunun bu olacağını hiç tahmin etmediğim için donup kaldım. Bana biyolojik babasını hiç sormamıştı. Neredeyse on yıldır bir kez bile, onu doğuran adamın hayatında olmak istemediğini anlaması gerekenden çok daha fazla anlamıştı.

Jamie'nin son bir yıl içinde Garrett'a karşı nasıl değiştiğini, bir zamanlar benden istediği şeyler için ona nasıl yaslanmaya başladığını fark etmiştim ama bu konuya benimle hiç yaklaşmamıştı.

Bunu gerçekten düşünmediğini sanıyordum. Ama şimdi düşündüğü açıktı ve bunun beni daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettirdiğinden emin değildim.

Garrett elimi bıraktı ve tüm dikkatini ona vererek adanın etrafında yürüdü. "Bana seni nasıl rahatlatıcaksa öyle hitap edebilirsin, J-man. Sen istemedikten sonra hiçbir şey değişmek zorunda değil."

Jamie ellerini birbirine kenetledi ama ellerinin titrediğini fark etmeden önce değil. "Annemle sadece evlenmek mi istiyorsun yoksa..." Dudaklarını birbirine öyle sert bastırdı ki bembeyaz oldular.

Ben söyledim. Söylememişti ama zorunda da değildi.

Çünkü Aaron'ın yaptığı buydu. Benimle evlenmişti ama Jamie'ye hiç babalık yapmamıştı. Bunu ne denedi ne de umursadı. Jamie'yi her zaman yemek ve oda verecek kadar cömert olduğu bir yük olarak görmüştü.

Oğlumun güzel mavi gözlerinin ardındaki umutsuz umut karşısında göğsümde bir şeyler sıkıştı ve tek kelime etmemek ya da onu kollarıma sarmamak için her şeyimi verdim.

Çünkü her ne kadar Garrett'ı babası olarak görmesini istesem de, her ne kadar ona onu babası gibi sevecek başka bir ebeveyn figürü vermek istesem de

Benim yaptığım gibi koşulsuzca, bu benimle ilgili değildi. Onlarla ilgiliydi. Benim ne istediğimin bir önemi yoktu.

Garrett, Jamie ile göz hizasında olacak şekilde çömeldi, kolları bükülmüş dizlerinin üzerinde gevşekçe duruyordu.

"Sana çok açık bir şey söyleyeceğim Jamie Hartland. Sen ikinci bir düşünce değilsin ve hiç olmadın. Evet, anneni seviyorum ve evet, onu sevdiğim *için* onunla evlenmek istiyorum. Ama *sadece* onunla evlenmeyeceğim."

Bir parmak eklemiyle çenesinin altına vurdu ve devam etmeden önce Jamie'nin gözleriyle buluştuğundan emin oldu. "Bu yüzüğü parmağıma taktığımda, bunun aynı zamanda *sana* da sahip olacağım anlamına geldiğini çok iyi biliyordum."

Jamie öfkeyle gözlerini kırptırdı. "Ya sana böyle hitap etmek istersem?"

"Bana ne istersen diyebilirsin J-man, ister 'Baba', ister 'Garrett' ya da başka bir şey. Bana 'Baba' demeni istemediğim için değil, seni her şekilde seveceğim için. Anladın mı beni?"

Jamie burnunu çekti, hızlı hızlı göz kırptışlarının artık tutamadığı gözyaşlarını saklamak için başını eğdi. "Seni yakaladım."

"Güzel, şimdi buraya gel."

Jeanie yanıma gelip sessizce bana bir mendil uzatırken bir hareket dikkatimi çekti. Hiçbir şey söylemedi, ikimiz de kendi düşüncelerimizde kaybolmuş, oğlunun benimkini kucaklamak için çekmesini izlerken gözyaşlarımızın izin vermiştik. Hepimizi parçalayan ve aynı zamanda tekrar bir araya getiren bir sarılma.

Garrett'ın annesinin yaşadığım hayattan dolayı beni yargılayacağını düşünmek aptalca geliyordu. Çünkü o da oradaydı. Kendilerini sevecek bir baba isteyen bir değil, iki çocuğu vardı.

Ve orada onunla birlikte durup, Garrett'ın Jamie'nin kulağına gözyaşları arasında bile gülmesine neden olan bir şeyler mırıldanmasını izlemek? Onlara verebilmeyi dilediği şeyin tam olarak bu olduğunu biliyordum.

Çocuklarıma doğru ilerlemeden önce uzanıp elini bir kez sıktım. Jamie, Garrett'ın omzunun üstünden bana gülümsedi, yüzünü silerken ufak bir utanç belirtisi belirmişti.

"Peki, Garrett benim Noel hediyem yoksa ben de bir şeyler açabilecek miyim?"

Güldüm, eğilip alına bir öpücük kondurdum, bunu daha fazla yapmama izin vermeyeceğini biliyordum. "Hâlâ açman gereken hediyeler var. Tek aldığın huysuz komşumuz olsaydı Noel sabahı pek de güzel olmazdı."

"Başına bir fiyonk bile koymadın," diye onayladı ve Garrett onu kolunun altına sıkıştırıp sümkürdüğünde ciyakladı.

"Herkesin hediyesini geri vereceğim ve yerine kömür koyacağım," diye homurdandı.

Gülümsememin büyüklüğünden yüzüm yarılacakmış gibi hissediyordum. "Bu seni daha da huysuz, yaşlı bir adam gibi gösteriyor."

Garrett Jamie'yi bırakıp bana karanlık bir bakış fırlatırken Jeanie arkamızdan güldü ve bana daha sonra intikam alacağının sözünü verdi. Sadece daha sert gülümsedim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum.

"Mutlu Noeller, Şeker Baba."

"Mutlu Noeller, Maddie."

Daha sonra Jeanie'nin ağacının etrafında otururken, Sarah, Harry ve Jeanie bir tarafta, Garrett, Jamie ve ben diğer tarafta, bir yıl içinde her şeyin ne kadar değiştiğini düşünmeden edemedim. Hepimiz ne kadar iyileşmiş ve büyümüştük.

Değişim zor olabilir. *Gerçekten* zor. Acı verici, hayatı değiştiren, ıstırap verici ve hatta bazen imkansız. Ama Garrett Rowe ile bir aile kurmak?

Bu gerçekten çok kolay olurdu.

6FHERWORD

Madison ve Jamie'nin Garrett ile mutlu sona giden yolculuklarını yazmak beni her zaman duygulandıracak çünkü ilk oğlum ve benim yaşadıklarımın çok yakından örtüşüyor.

2014 Noel'i aklımdan hiç çıkmayacak çünkü o yıl altı yaşındaki oğlum bana kocamın (o nişanlımın) babası olmasını istediğini söylemişti.

Çok geçmeden kendi kendine ona "baba" demeye başladı. Bunu yapıp yapamayacağını ne bana ne de kocama sordu. Bunu sadece istediği için yaptı. Çünkü kocam şimdiye kadar tanıdığı tek baba figürüydü ve onu seviyordu.

Yeni soyadını ve kocamın onu yasal olarak evlat edindiği haberini içeren güncellenmiş doğum belgesi geldiğinde oğlumun yüzünün Noel ağacı gibi parladığını söylediğimde, bunu ne kadar vurgulasam azdır. Bugüne kadar hiçbir çocuğun yüzünde böyle bir mutluluk görmemiştim.

Bu genişletilmiş sonsözü yazmaya karar vermeme sağlayan da bu anılardı. Çünkü Madison, Meet Me Halfway'de sonsuza dek mutlu sonunu yaşamış olsa da Jamie yaşamamıştı. En azından tamamen değil. Ve bunu belki de herkesten çok o hak ediyordu.

6LSO YAZAN LILI6N H. J6HES

Birbirine Bağlı Bağımsız #2

En iyi arkadaşına yardım etmek için ülkenin bir ucundan diğer ucuna taşınmak ve müzik kariyerini sıfırdan inşa etmek arasında kalan Layla, başardıklarıyla oldukça gurur duyuyor.

Her hafta sonu dolu ve adı bölgede hızla tanınmaya başladı.

Bu yüzden rezervasyon acentesi yavaş yavaş onu aramayı bıraktığında şok olur. Ta ki konserlerini çalan müzisyenle karşılaşana kadar.

Onun uğruna ölünecek bir sese ve bir tanrının vücuduna sahip olduğunu inkâr edemez, ancak kişiliğinin saf zehir olduğu gerçeğine de yardımcı olmaz.

Karşılıklı atışmaları onun kanını kaynatmaktan asla geri kalmaz, ama bu onun dört gözle beklemeye başladığı bir oyundur ve ilk önce geri adım atmamaya kararlıdır.

Her zaman şarkısını söylediği o tatlı aşkı istediğini düşünmüştür. Ama her sivri dilli söz ve hararetli bakışta, tatlının istediği gibi yakmayabileceğini fark eder.

Ve bir ateşi körüklemek için biraz nefretten daha iyi bir yol olabilir mi?

6BOUH HHE 6UHHOR

Lilian T. James, bitirene kadar Kansas'ın küçük bir kasabasında doğup büyüdü. Doğu kıyısındaki bir üniversiteye kayıt yaptırarak oğluyla birlikte oraya taşındı ve Ceza Adaleti, Sosyal Hizmet, Psikoloji ve Sosyoloji alanlarında dereceler aldı. Mezun olduktan sonra kocasıyla tanıştı ve 2022'de Kansas'a geri yerleşmeden önce birkaç yıllığına batı kıyısına taşındı. Üç çocuğu, bir minyatür dachshund'u var ve hayatı boyunca hevesli bir fantezi ve romantizm okuyucusu oldu. Lilian nihayet otuz yaşında ilk romanı Lekesiz'i yayımlayabildi ve durmaya niyeti yok.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.